

Noia a la finestra: record d'aquell estiu

Els dos germans es banyaven i després dinaven a la terrassa, a l'ombra de l'eucaliptus

Postal del quadre dalinià 'Noia a la finestra'. Foto: E.P.

La primavera de 1925, el jove Salvador Dalí va anunciar al seu pare i a la seva germana que esperava la visita d'un company de la Residència de Estudiantes. Era andalús, poeta i es deia Federico. Com que eren els dies de Setmana Santa, la família Dalí va decidir portar el seu convidat a la casa de Cadaqués pensant -com així va ser- que García Lorca quedaria enlluernat per aquell paisatge.

Al menjador de la casa blanca de Cadaqués, Lorca va llegir als Dalí l'obra de teatre que acabava d'escriure, *Mariana Pineda*. En acabar, el notari va posar-se a cridar que Lorca era el poeta més gran del segle XX. Arrossegat per l'entusiasme, uns dies després, va organitzar un comiat a Figueres -amb sardanes a la Rambla incloses- per un García Lorca que es declarava enamorat de l'Empordà i escrivia als seus pares: "*A mi homenaje asistirá la flor y nata del elemento avanzado e intel-lectual de Figueres, que no tenéis idea de lo nutrido que es?*"

L'estiu següent, els germans Dalí van tornar a Cadaqués, on rebien les cartes plenes d'enyor del poeta de Granada. En Salvador, que tenia vint-i-un anys, passava les hores pintant i la seva germana, que en tenia disset, li feia de model. Anna Maria recorda aquelles sessions al llibre *Salvador Dalí vist per la seva germana*: "Durant les hores que li servia de model, jo no em cansava d'observar aquell paisatge que ja, per sempre, ha format part de mi. Sempre em pintava a prop d'alguna finestra. I els meus ulls tenien temps d'entretenir-se als detalls més petits. Així, contemplant les oliveres, que la brisa movia a pèl i a contrapèl, produint bells argentats i ombres molt suaus; el mar, que brillava, esquitzat d'estrelletes de sol; les roques llises, que resplendien com plom, i les basses del davant de casa, que jo sabia plenes de peixos i de nius de molsa i de petxines, passava les hores fins que els punts brillants i bellugadissos del mar desapareixien i un ventet lleu feia més opac el seu blau."

La sessió del matí s'havia acabat. Els dos germans es banyaven i després dinaven a la terrassa, a l'ombra de l'eucaliptus, si podia ser garoines, que eren la seva menja preferida. Tot seguit, bressolats per la remor de les onades, feien una becaina allà mateix, a l'aire lliure.

Rebien cartes de Lorca: "*M'ho he passat tan bé a Cadaqués que em sembla que ho hagi somiat. Sobretot en despertar i trobar-me amb «allò» que es veu des de la finestra. Ara recordo fins al menor detall de la meva estada a casa teva.*"

L'estiu es va acabar i, en tornar a Figueres, en Salvador i la seva família es van concentrar en la preparació de la seva primera exposició a Barcelona, que tindria lloc del 14 al 27 de novembre d'aquell mateix any 1925. Entre les pintures seleccionades hi havia un dels retrats d'Anna Maria mirant per la finestra -com una mena de resum de l'estiu que havien compartit-. El pintor el va batejar *Noia a la finestra*.

L'exposició va ser un èxit rotund i el notari Dalí va encetar aleshores una pràctica que esdevindria costum: en un gran quadern, hi col·leccionava els retalls de diari que parlaven del seu fill. Mentrestant, en Salvador i l'Anna Maria van decidir celebrar els èxits fent realitat un vell desig i van viatjar a París per visitar el Museu del Louvre.

La visita a París tindria una influència decisiva en la pintura i el caràcter del jove pintor. Ja mai més res tornaria a ser com abans. El pare Dalí continuava omplint àlbums amb retalls de diaris.